

Als jaloezie en hebzucht omslaan in moord

Furie

Peter van Beek

QV Uitgeverij
Postbus 1027
6501 BA Nijmegen
The Netherlands
Tel: 0031 (0)24-3243653
Website: www.qvuitgeverij.nl
E-mail: info@qvuitgeverij.nl

1^e druk 2022 – Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Anima communicatie & vormgeving
Foto's: Jan Peter Mulder (cover) en Birgit de Roij (achterflap)
Druk: PRINTSUPPORT4U
ISBN 9789492435194
NUR 332

www.texelsethriller.nl

© Peter van Beek/ QV Uitgeverij, 2022 – Furie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Die moesten het bloed absorberen

De dubbele garage van de woonboerderij ten zuidwesten van Den Burg was aan de binnenkant helemaal bedekt: de stenen vloer, het plafond, de muren en de garagedeur waren onzichtbaar door het zwarte plastic. Op geen enkele plek was een ruimte openge-laten, alles was hermetisch afgesloten. Ook de binnendeur, die toegang gaf tot de hal, was achter plastic verborgen.

Op de vloer lag een man, voorover, armen langs zijn lichaam. Hij was naakt. Zijn bebloede kleding lag een meter verder naast een vuilniszak. Zijn hoofdhaar was plakkerig van het gestolde bloed. De achterkant van zijn hoofd was weggeslagen door de kogels die hem vijf minuten geleden hadden gedood. Onder het lichaam lagen moltons die het bloed absorbeerden.

Een veertigjarige vrouw, gekleed in een antibesmettingsover-all met capuchon en spatmasker, had haar handen op haar heupen gezet en probeerde haar snelle hartslag en ademhaling onder controle te krijgen. Een paar uur geleden was ze begonnen aan het in-pakken van de binnenkant van de garage. Het zou niet lang meer duren totdat haar minnaar zou komen om haar te helpen het lijk aan stukken te zagen.

Ik had hem ook in de schuilkelder kunnen vermoorden, dacht ze, maar die heb ik misschien later nog nodig.

De wind sloeg in vlagen tegen de garagedeur, het plastic bolde hier en daar op. Regen kletterde tegen de stalen deur.

Ze trok een grimas achter het masker en propde de bebloede kleding in de vuilniszak. *Hopelijk komt hij snel, dacht ze, we hebben nog veel te doen.* Ze pakte twee patroonhulzen die naast het

lichaam op de vloer lagen. *Die moeten ook zorgvuldig opgeruimd worden*, dacht ze.

Ze hoorde een auto die achterom reed. Niemand zou de wagen daar zien en al helemaal niet tijdens dit hondenweer.

Ze had de keukendeur opengelaten. Op de gietvloer naast het kookeiland lagen een overall, overschoenen, handschoenen, een haarnetje en een spatmasker. Ze wist dat hij nu zijn joggingpak zou uittrekken en naakt in de overall zou stappen. Er stond ook een plastic wasmand waar hij zijn kleding en schoenen in kon leggen. Ze had hem op het hart gedrukt zijn nagels schoon te maken, zich zorgvuldig te scheren en onlangs gewassen kleding te dragen. Zijn sportschoenen moesten nieuw zijn, een paar maten te groot ook, je wist nooit wat de forensische dienst allemaal aan sporen zou kunnen vinden.

Een paar minuten later hoorde ze hem op de binnendeur kloppen. Ze tilde het plastic voor de binnendeur omhoog en hij kroop naar binnen. Hij droeg een stevige plastic tas die hij op twee meter afstand van het lijk neerzette.

‘Waar is het wapen?’ De man keek om zich heen.

Ze wees naar een hoek, waar het pistool lag. Ook lagen er een laptop en een mobiele telefoon op de vloer.

‘Heb je het kaartje uit zijn telefoon gehaald?’ Hij sprak met een accent, zelfs na al die jaren had zijn Nederlands een iets andere intonatie.

De vrouw knikte.

‘Wat heb je ermee gedaan?’

‘Kapotgeslagen en door de wc gespoeld.’

‘En de laptop?’

‘Ik heb de harde schijf eruit gehaald en een half uur laten koken in een pan water.’

‘Mooi, ik neem alles mee en laat het verdwijnen, net zoals de stukken van zijn lichaam.’ Zijn stem was een hees gefluister. Zijn gezicht was bleek en zijn handen trilden. Uit de tas haalde hij een nieuwe zaag en een stevige snoeitang. ‘Knip zijn vingers eraf en doe ze in een plastic zakje. Ik zaag eerst zijn hoofd eraf.’

Ze nam de snoeitang aan, bukte naast het lijk en keek naar de slanke vingers van haar man.

‘Niet nadenken, gewoon doen,’ zei de man die de zaag in zijn hand had.

Ik hoef er ook niet over na te denken, dacht ze. Het liefst had ze de vingers eraf geknipt terwijl hij nog leefde. Die kleine, smalle vingers waarmee hij een andere vrouw had bepoteld. Ze knielde naast haar man op het plastic en tilde zijn rechterhand op. Ze zette de scharen van de tang tussen zijn duim en kneep. Het kostte minder inspanning dan ze had gedacht, het was alsof ze een tak doorknipte. Snel knipte ze de vier vingers eraf. Ze raapte de duim en vingers op en liet ze in een plastic zakje glijden. Ze keek daarna naar de man die in een minuut tijd het hoofd eraf zaagde. Uit de wond kwam bloed en doorzichtig vocht dat door de moltons werd opgezogen.

Ze probeerde de misselijkheid weg te slikken en kroop naar de andere kant om de vingers en duim van de linkerhand af te knippen. Ook die verdwenen in het plastic zakje.

‘De ring,’ zei hij. ‘Die moet eraf.’

Stom, dacht ze. Natuurlijk moet die eraf: zijn en haar naam stonden erin gegraveerd.

De trouwring was tussen de vingers in het zakje gegleden. Ze pakte het sieraad tussen duim en wijsvinger en legde het een meter van het lichaam vandaan in een doosje dat ze daar had neergezet.

De man had het hoofd in een vuilniszak gelegd waarna hij de zak oprolde en in een andere vuilniszak stopte. Met tape plakte hij de zak dicht en legde hem twee meter verder.

In tien minuten zaagde hij de handen, de armen en benen van het lichaam. Het klonk bijna precies hetzelfde als het doorzagen van een stevige tak van een fruitboom. De armen en benen zaagde hij doormidden. Ze verdwenen in dubbele vuilniszakken. De torso liet hij ongemoeid. ‘Als ik die doormidden zaag, geeft dat onnodig veel troep.’

De romp verdween in een dikke, stugge plastic zak. Daarna rolde de vrouw de moltons op en propte ze in zakken. De zaag en de

snoeitang legde hij in een kleine weekendtas die hij had meegenomen. Hij liep naar het pistool en legde dat ook in de tas. 'Dat gaat morgenochtend in het Marsdiep, net als de zaag en de tang. En de trouwring en de vingers natuurlijk.' Hij pakte het doosje van de vloer en legde het in een voorvakje van de tas.

Hij zweette. De druppels gleden over zijn gladde gezicht.

Ook de vrouw had het warm, het prikte onder haar oksels en bij de haargrens.

'Nu overal het plastic eraf en geen enkel stukje tape laten zitten.'

Ze werkten zonder iets te zeggen. De wind sprong regelmatig als een vlam tegen de garagedeur die soms leek te kreunen.

Al het plastic en plakband verdween in grote zakken.

'Goed rondkijken,' zei hij. 'We mogen niets over het hoofd zien. De recherche mag absoluut niets vinden. Als die al ooit de garage zou onderzoeken, wat ik betwijfel.'

'Morgen komt mijn hulp. Ze zal de garage, de hal en de keuken zorgvuldig poetsen. Ook laat ik haar het terras achter het huis boenen. Dat heb ik weken geleden al met haar afgesproken. Daarna zet ik mijn auto, het tuingereedschap, de fietsen en wat andere troep die altijd in de garage staat, weer terug.'

Hij knikte. 'Dan kunnen we nu uit die benauwde kleding.' Hij dacht even na: 'Hoe vaak heb je geschoten?'

'Twee keer.'

'Waar zijn de patroonhulzen?'

'Hier.' Ze haalde de hulzen uit een zak van haar antibesmettingspak en gaf ze aan de man. 'Die gooi ik morgenochtend ook overboord. Ik neem de eerste veerboot naar Den Helder en rijd door naar mijn huis in Småland.'

'Wanneer ben je weer terug?'

'Over een week, wij mogen elkaar de komende tijd niet ontmoeten.' De man nieste. 'En ik heb weer een nieuwe prepaidtelefoon voor je, de oude neem ik mee en smijt hem in zee. De nieuwe kun je in noodgevallen gebruiken. Ik zal je een berichtje sturen. Er is vanaf nu uitsluitend contact met je nieuwe prepaid. Gelukkig

hebben we nooit met elkaar gemaild. Wij kennen elkaar dus niet, of heb je je vriendinnen over ons verteld?’

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Zullen we nu eerst zijn auto op de parkeerplaats aan het Landsdiep in Den Hoorn zetten?’

‘Hangen daar camera’s?’

‘Nee, dat heb ik een paar dagen geleden gecheckt.’

‘Dan laden we nu alles in mijn auto en dan rijd ik na een minuut achter je aan. Ik breng je daarna terug. Ik neem de boot van zeven uur ‘s ochtends. Wanneer geef je je man als vermist op?’

‘Dat doe ik maandagochtend.’

‘Goed.’ De man liep het huis uit en opende de achterklep van de SUV, de achterbank was al ingeklapt. Op de laadvloer lag plastic. De zakken met lichaamsdelen, de kledingzak en de zakken met de moltons en het plastic uit de garage, legden ze in de auto.

‘Nu onze pakken nog,’ zei de vrouw. Ze liep naar de keuken en trok het pak uit. Ze stopte alles in een vuilniszak en kleedde zich aan met de kleding die ze op het kookeiland had klaargelegd.

Ook de man had zijn joggingpak weer aangetrokken. Hij deed het antibesmettingspak, het haarnetje, de handschoenen en het spatmasker in dezelfde zak, boven op de spullen van de vrouw. Snel trok hij zijn kleding aan.

Hij was een jaar of vijftig en had een opvallend litteken onder zijn linkeroog. ‘Ik leg het wapen in de tas die ik straks meeneem aan boord.’

‘Valt dat niet op als je dat allemaal overboord gooit?’

De man schudde zijn hoofd. ‘Het is morgenochtend nog donker. Ik zoek een plek waar geen andere passagiers zijn – dat moet niet moeilijk zijn met dit stormachtige weer. Iedereen blijft vast binnen.’

‘Dan gaan we nu naar Den Hoorn,’ besloot de vrouw.

‘We zien elkaar op de parkeerplaats.’ De man kuste de vrouw op haar mond. ‘Over een paar weken is alles voorbij. De rechercheurs zullen de zaak opgeven en dan kunnen wij een nieuw leven opbouwen.’

‘Ik hoop het.’ Ze pakte de handen van de man. ‘Hopelijk hebben we niets over het hoofd gezien.’

De man glimlachte. ‘Als er geen lichaam is, kan de recherche weinig. Dan is hij gewoon verdwenen, misschien denken de rechercheurs zelfs dat hij er vrijwillig vandoor is gegaan. Dat komt vaker voor dan je denkt.’

‘Ik hoop het echt, want ik wil niets liever dan met jou samen zijn.’

De man knikte alleen. ‘Doe handschoenen aan als je in Wiecherts auto rijdt.’

‘Ik rijd zo vaak in zijn auto. Die zit helemaal vol met mijn vingerafdrukken.’

‘Handschoenen zijn toch beter.’

Niemand te zien

De veerboot was zoals bijna altijd precies op tijd, en de man reed om 06.50 uur de *Dokter Wagemaker* op en zette zijn SUV achter een Polo. Hij stapte uit en nam de kleine weekendtas mee naar het restaurant waar hij een kop koffie nam. Om zeven uur vertrok het schip naar Den Helder, een tocht van een kleine twintig minuten. Toen de veerboot de haven uitvoer, schommelde en stampte het. Volgens het KNMI stond er een stormachtige wind. De man pakte de tas en zette de kop en schotel in een rek. Hij wandelde naar het bakboorddek waar vast minder wind stond dan aan stuurboord waar de zuidwestenwind heftig zou zijn.

Op het bakboorddek was niemand. Hij liep zo ver mogelijk naar achteren en zette de tas op het stalen dek, zijn voet in een hengsel. Hij bukte en trok de rits open. Uit een voorvakje nam hij het doosje met de trouwring en schoof het over de rand. Daarna pakte hij de snoeischaar en gooide die overboord. Hij ging staan en wachtte een minuut. Er was nog steeds niemand. Zonder aarzelen greep hij het pistool en smeed het de zee in. Niemand zou het wapen ooit vinden. Een minuutje later verdwenen de patroonhulzen, de twee telefoons en het zakje met de vingers in het water. Ten slotte gooide hij de tas met de zaag en de laptop erin overboord.

De man keek om zich heen. Niemand te zien.

Hij wandelde naar zijn auto en stapte in. Vijf minuten later reed hij het schip af en reed in veertien uur tijd naar Eksjö, een kleine stad in de provincie Småland, waar hij al op zijn vijftwintigste een houten huis buiten het stadje had gekocht, midden in een bos.

Om tien voor negen 's avonds zette hij de SUV voor zijn huis dat afgelegen lag en alleen via een zandpad bereikbaar was. De dichtstbijzijnde bureu, met wie hij nog nooit had kennisgemaakt, woonden meer dan twee kilometer verderop. Het perceel was tien hectare groot.

In de schuur naast het huis was een smeerput van ongeveer twee meter diep, maar slechts zeventig centimeter lang. Hij reed de SUV achteruit de schuur in en opende de achterklep die automatisch omhoog bewoog nadat hij op een knopje had gedrukt. Hij stapte uit en pakte een regenjas die aan een verroeste kapstok hing. Hij trok de oude jas aan en gooide de zakken in de smeerput. Daarna reed hij de auto weer naar buiten en sloot de schuur aan de binnenkant. In een hoek stond een grote cementmolen. De rest van de middag was hij bezig met het vullen van de smeerput met cement waarvoor hij de ingrediënten al weken geleden in een bouwmarkt had gekocht. Daarna veegde hij de garage zorgvuldig. Buiten trok hij zijn kleding uit die hij in een olieton gooide. Ook zijn schoenen en sokken verdwenen in de ton. Daarna liep hij het huis in en trok kleding aan die hij uit een donkerbruine kast haalde. Uit de gangkast nam hij een paar laarzen. Hij liep weer naar buiten en stak de kleding in de ton aan, waarin hij vorige week lampenolie had gegoten. Daarna wandelde hij naar de achterkant van de schuur waar een Volvo Duett uit 1960 stond. Het wagentje was roestig, maar startte meteen. De man reed de oldtimer over de smeerput en zette de motor af. Daarna liet hij de vier banden leeglopen en opende de motorklep. Hij verwijderde de accu en zette die in een kast.

Elke bezoeker zou denken dat de Volvo hier al jaren stond. Er staan zoveel oude auto's in schuren op het platteland, ook in Zweden.